

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	IV K 203/23	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
	P. G. (1)	Pkt 1 wyroku W dniu 23 października 2022r. w Ł., będąc już uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 30 maja 2017r. w sprawie IV K 273/17 za umyślne	

przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat od odbycia za nie kary pozbawienia wolności w rozmiarze przekraczającym 6 miesięcy, przemocą polegającą na kilkukrotnym uderzeniu R. G. (1) pięścią w twarz, powodując tym jego upadek na podłogę, a następnie kopaniu leżącego R. G. (1) po całym ciele i duszeniu za szyję oraz uderzaniu metalowym łomem, czym spowodował obrażenia w postaci wieloodłamowego złamania trzonu kości ramiennej prawej, wieloodłamowego złamania kości nosa, krwiaków okularowych obustronnych, rany okolicy czołowej, powieki prawej, wargi górnej po stronie prawej, lewego łuku brwiowego, okolicy kostki bocznej lewej, podudzia lewego, łokcia lewego, które naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonego na czas powyżej 7 dni, usiłował zabrać w celu przywłaszczenia pieniądze i inne rzeczy ruchome przedstawiające wartość materialną należące do R. G. (1), lecz zamierzonego celu w tym zakresie nie osiągnął z uwagi na brak takiego mienia, zabierając w celu przywłaszczenia dowód osobisty R. G. (1), czym działał na szkodę R. G. (1), a swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję przepisu art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2

k.k. i art. 157 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

Pkt 2a wyroku

W dniu 24 września 2022r. w Ł. przywłaszczył znaną rzecz w postaci telefonu komórkowego marki X. (...) wartości 480 zł (czteryście osiemdziesiąt złotych), czym działał na szkodę D. L. (1), a swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję przepisu art. 119 § 1 k.w. w zw. z art. 2 § 1 k.w.

Pkt 2b wyroku

w dniu 24 września 2022r. w Ł. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc już uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 30 maja 2017r. w sprawie IV K 273/17 za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat od odbycia za nie kary pozbawienia wolności w rozmiarze przekraczającym 6 miesięcy, przywłaszczył znaną rzecz w postaci karty płatniczej banku (...) S.A. w W., wystawionej na rzecz D. L. (1), a następnie, poprzez użycie w transakcji przedmiotowej karty, pokonał zabezpieczenie elektroniczne włamując się do systemu bankowego, a następnie dokonał kradzieży

		<p>pieniędzy w kwocie odpowiednio 98,99 złotych oraz 99,98 złotych, stanowiących płatność za zakupiony towar oraz usiłował dokonać płatności przedmiotową kartą w kwocie odpowiednio 97,80 złotych i 95,00 złotych i 89,99 złotych za zakupiony towar, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na żądanie systemu wprowadzenia kodu PIN, a swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję przepisu art. 275 § 1 k.k. i art. 279 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>W dniu 23.10.2022r. w godzinach późno wieczornych P. G. (1) przyszedł pod blok na ul. (...) w Ł., gdzie zamieszkiwał pokrzywdzony R. G. (1). P. G. (1) zadzwonił domofonem do mieszkania pokrzywdzonego, ten otworzył drzwi. Oskarżony zapukał do mieszkania pokrzywdzonego, ten ostatni podszedł do drzwi, oskarżony powiedział „Policja”. Wówczas pokrzywdzony uchylił drzwi. Wtedy P. G.</p>	Częściowo wyjaśnienia P. G.	87-88, 96, 220, 400v-401	

<p>(1) szarpnął za drzwi, uderzył R. G. (1) pięścią w twarz kilkakrotnie. Pokrzywdzony przewrócił się, oskarżony zaczął kopać R. G. (1) po całym ciele i dusić, pytając „gdzie pieniądze”. Oskarżony przeszukał rzeczy, które pokrzywdzony miał na sobie, z kieszeni zabrał pokrzywdzonemu dowód osobisty i kartę rencisty. Pokrzywdzony usiłował się bronić, wówczas oskarżony chwycił metalowy łom, który leżał na podłodze w przedpokoju i uderzył nim pokrzywdzonego w prawą rękę.</p> <p>Oskarżony splądrował mieszkanie pokrzywdzonego.</p> <p>W chwili zajścia oskarżony był pod wpływem alkoholu i narkotyków.</p>			
Zeznania R. G. (1)	12, 13, 62-63, 128v		
Zeznania J. G.	402		
Zeznania K. K.	66-67, 403		
Zeznania H. L.	81-82, 403		
Zgłoszenie	23-24		
Dokumentacja fotograficzna	20		
Protokół oględzin miejsca	16-17		

Monitoring	26		
Notatka urzędowa	1, 25, 27, 48-50, 69-70		
Rejestr dowodów osobistych	71-72		
Protokół oględzin rzeczy	40-47		
Opinia z zakresu badań biologicznych	258-287		
R. G. (1) w dniu 1 września 2022r. został okradziony w swoim mieszkaniu. Skradziono mu wówczas dowód osobisty, kartę emeryta, telefon komórkowy oraz 70 zł.	Zeznania R. G.	63 128v	
Raport	8-10		
Notatka urzędowa wraz z rejestrem dowodów osobistych, notatka urzędowa	69, 70, 71-72, 130		
Na skutek pobicia przez oskarżonego, R. G. (1) doznał: wieloodłamowego złamania trzonu kości ramiennej prawej, wieloodłamowego złamania kości nosa, krwiaków okularowych obustronnych, rany okolicy czołowej, powieki prawej, wargi górnej po stronie prawej, lewego łuku brwiowego, okolicy kostki bocznej lewej, podudzia lewego, łokcia lewego. Obrażenia naruszyły czynności	Dokumentacja medyczna	75	

narządów ciała pokrzywdzonego na czas powyżej dni siedmiu.			
Opinia	76-77, 424		
W dniu 24 września 2022r. oskarżony P. G. (1), nad ranem, wyszedł z klubu na ulicy (...) w Ł.. Zobaczył leżący na chodniku telefon komórkowy marki X. (...). Podniósł go i schował do kieszeni, poszedł spać do mieszkania koleżanki na ul. (...). Gdy oskarżony obudził się rano usiłował uruchomić znaleziony telefon, ale mu się nie udało, sprzęt był zablokowany. Znalazł w pokrowcu telefonu kartę bankomatową banku (...).P. S.A. Oskarżony wyszedł z mieszkania koleżanki, telefon wyrzucił do śmietnika. Poszedł do dwóch sklepów, w których użył karty, w jednym ze sklepów kupił towary za kwotę 99,98 zł, w drugim towary za kwotę 98,99 zł. Oskarżony usiłował jeszcze trzykrotnie zapłacić za towary w kolejnych sklepach za transakcje na kwoty: 97,80 zł, 95,00 zł oraz 89,99 zł, jednak nie był w stanie tego zrobić, gdyż system zażądał wpisania nr PIN.	Wyjaśnienia P. G.	88, 220, 400v-401	
Zeznania D. L.	146, 188		
Wydruki	148-149		

Zestawienie operacji	151		
Notatka urzędowa	142		
Protokół oględzin rzeczy wraz z płytą	153-154, 155		
Informacja z banku	211		
Wartość telefonu przywłaszczonego przez oskarżonego wynosiła 480 zł.	Opinia biegłego z zakresu wyceny rzeczy ruchomych	191-192	
<p>P. G. (1) ma 28 lat, był wielokrotnie karany, w tym wyrokiem S.R. dla Ł. w Ł. z dnia 30.05.2017r. w sprawie IV K 273/17 za przestępstwo z art. 283 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności.</p> <p>Wyrokiem łącznym S.R. dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 26.08.2019r. w sprawie IV K 541/19, objęto m. in. wyrok SR dla Łodzi – Widzewa w sprawie IV K 273/17 i orzeczono karę łączną 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>Karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem łącznym oskarżony zakończył odbywać w dniu 26.02.2021r.</p> <p>Oskarżony jest kawalerem, nie ma dzieci. Ma wykształcenie zawodowe, nie pracuje.</p>	Karta karna	104-105	

<p>Wobec zarzutów i dotychczasowego trybu życia oskarżony jest bezkrytyczny. Jego zachowanie w warunkach izolacji penitencjarnej jest negatywne, był trzykrotnie karany dyscyplinarnie.</p> <p>P. G. (1) nie wykazuje objawów choroby psychicznej ani cech upośledzenia umysłowego, jest uzależniony od SPA.</p> <p>W czasie popełnienia zarzucanego mu czynu rozpoznawał jego znaczenie i mógł pokierować swoim postępowaniem. W obecnym stanie zdrowia może brać udział w czynnościach procesowych i podejmować rozsądną obronę</p>			
<p>Odpisy wyroków Obliczenie kary</p>	<p>120-127, 163, 166-168, 178-179, 180, 182-183, 185-186, 201-207 164-165, 177</p>		
<p>Wywiad środowiskowy Opinia z AŚ</p>	<p>381 393</p>		
<p>Opinia sądowo – psychiatryczna</p>	<p>244-247</p>		
<p>1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany,</p>	

		jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCena DOWOdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	wyjaśnienia P. G. k. 87-88, 96, 220, 400v-401	Sąd uznał za prawdziwe wyjaśnienia oskarżonego w części, gdzie podał, że bił pokrzywdzonego R. G. (1), że był u niego w mieszkaniu. Oskarżony nie podawał szczegółów, zasłaniając się stanem upojenia alkoholowego i odurzenia narkotykami, jednak w świetle zeznań R. G. (1), wyników badań biologicznych, zapisów z monitoringu, nie ulega wątpliwości, że to oskarżony w dniu 23 października 2022r. w godzinach wieczornych podstępnie wtargnął do mieszkania pokrzywdzonego, żądał wydania pieniędzy i użył wobec pokrzywdzonego przemocy. W zakresie czynów przypisanych w pkt 2a i 2b części dyspozytywnej wyroku Sąd podzielił wyjaśnienia	

		<p>oskarżonego w całości, brak jakichkolwiek podstaw, by je kwestionować – zostały potwierdzone zeznaniami D. L., informacjami z banku.</p> <p>Z wyjaśnień oskarżonego wynika dobitnie, iż idąc ul. (...) zauważył leżący telefon i postanowił go zatrzymać. Oskarżony nie ujawnił wówczas w etui owego telefonu karty płatniczej – do ujawnienia karty przez oskarżonego doszło dopiero rano, gdy usiłował uruchomić przywieszony telefon komórkowy. Ponieważ brak podstaw, by wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie podważać – złożył je spontanicznie, podtrzymując na każdym etapie postępowania, dlatego Sąd uznał, że mamy do czynienia z dwoma czynami – z jednym w postaci przywłaszczenia telefonu, i z drugim (czynem ciągłym) w postaci przywłaszczenia karty płatniczej i dokonania kradzieży z włamaniem oraz jej usiłowania (o czym w dalszej części uzasadnienia).</p>	
	<p>Zeznania R. G. (1) k. 12, 13, 62-63, 128v</p> <p>Zeznania J. G. k. 402</p> <p>Zeznania K. K. (2) i H. L. (2)</p>	<p>Sąd nie ma powodów, by kwestionować zeznania tego świadka. Pokrzywdzony konsekwentnie przez całe postępowanie przygotowawcze relacjonował na temat</p>	

Opinie biegłego z zakresu medycyny sądowej k. 76-77, 424

Opinia z zakresu badań biologicznych k. 256-287

Opinia z zakresu wyceny ruchomości k. 191-192

Opinia psychiatryczna, dotycząca oskarżonego

Notatki urzędowe, dokumentacja fotograficzna, szkice miejsca zdarzenia, odpisy wyroków, dane o karalności wraz z opinią o tymczasowo aresztowanym, dokumenty prywatne (z banku)

okoliczności, w jakich doszło do zdarzenia, sposób działania sprawcy. Wprawdzie przed Sądem (k. 401v) podał, że nie pamięta momentu uderzenia łomem, jednak należy zaznaczyć, że zeznania przed Sądem pokrzywdzony składał ponad dwa lata po zajściu, pokrzywdzony jest osobą starszą (67 lat), tak więc jak najbardziej uprawnione jest twierdzenie, że szczegółów zajścia, zeznając przed Sądem, nie pamiętał w takim zakresie, jak wtedy, gdy zeznawał kilka godzin po zdarzeniu. Sąd nie ustalił, by na skutek zajścia z dnia 23 października 2022r. pokrzywdzony utracił kartę do bankomatu, gdyż nie wskazywał na to zaraz po zajściu.

Syn pokrzywdzonego potwierdził wersję ojca z postępowania przygotowawczego.

Dodatkowo wskazał, że na pawlaczu, nad drzwiami wejściowymi, znajdowały się rysy, które mogły powstać na skutek zamachnięcia się łomem przez napastnika. Ojciec powiedział mu, że zginął mu dowód osobisty oraz karta rencisty. Nie wspominał o utracie karty do bankomatu. Z relacji mężczyzny wynika, że mieszkanie zostało splądrowane. Sąd nie ma żadnych powodów, by kwestionować zeznania

tego świadka, znajdują one oparcie w pozostałym, ocenionym jako prawdziwym, materiale dowodowym.

Sąd w całości uwzględnił zeznania tych świadków. Nie byli wprawdzie naocznymi świadkami zajścia w mieszkaniu, ale odgłosy z niego dochodzące (H. L. (2) opisała, że „z dołu dochodziły łomoty, jakby ktoś łomem walił) zaalarmowały tego świadka na tyle, że zdecydował się powiadomić Policję. Z kolei K. K. (2) wezwał pomoc, gdy zobaczył pokrzywdzonego na korytarzu.

Opinie są jasne, pełne, nie zachodzą między nimi sprzeczności.

Sąd w całości podzielił wnioski wypływające z przedstawionej opinii. Opinia jest jasna, pełna, niesprzeczna, jej treść nie była kwestionowana. Wykorzystuje metody badań uznane naukowo.

Sąd w całości podzielił wnioski wypływające z przedstawionej opinii. Opinia jest jasna, pełna, niesprzeczna, jej treść nie była kwestionowana.

Sąd podzielił jej wnioski w całości, są jasne, pełne, niesprzeczne.

Sąd w całości podzielił treść dokumentacji. Nie

		była ona przez nikogo kwestionowana.	
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	<p>Częściowo wyjaśnienia oskarżonego P. G. k. 400v-401</p> <p>Częściowo zeznania R. G. (1) k. 401v</p> <p>Opinia z zakresu badań daktyloskopijnych</p>	<p>W świetle materiału dowodowego uznanego za wiarygodny, treść wyjaśnień oskarżonego, z których wynika, iż nie użył wobec pokrzywdzonego łomu, iż nie zabrał dokumentów, Sąd uznał za nieprawdziwe, mające na celu umniejszenie odpowiedzialności.</p> <p>Z konsekwentnej w tym zakresie relacji pokrzywdzonego, którą prezentował w toku całego postępowania przygotowawczego, dobitnie wynika, że oskarżony, na pewnym etapie zajścia, użył wobec R. G. (1) łomu, leżącego w przedpokoju. Łom został przez oskarżonego użyty w czasie, gdy żądał od pokrzywdzonego wydania pieniędzy, krzyczał „gdzie masz pieniądze”, tak więc użycie owego łomu było środkiem zmierzającym do celu w postaci uzyskania korzyści majątkowej.</p>	

		<p>Sąd nie podzielił tej części zeznań, z których wynika, że na skutek zdarzenia zginęła mu karta bankomatowa.</p> <p>Sąd nie brał pod uwagę owej opinii, gdyż na powierzchniach materiału dowodowego w postaci łomu ujawniono wprawdzie ślady linii papilarnych, jednak ze względu na niewystarczającą liczbę cech szczególnych, nie nadają się one do identyfikacji.</p>	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

Pkt 1 części dyspozytywnej wyroku

Oskarżony wtargnął podstępnie do mieszkania pokrzywdzonego, zastosował wobec niego przemoc (bicie, kopanie, uderzanie łomem), która była środkiem do celu – uzyskania korzyści materialnej. Oskarżony w trakcie stosowania przemocy krzychał do pokrzywdzonego „gdzie masz pieniądze”.

Oskarżony zabrał pokrzywdzonemu jedynie dowód osobisty i kartę rencisty. Nie zabrał pieniędzy, gdyż pokrzywdzony nie miał ich przy sobie, ani w mieszkaniu. Tym samym oskarżony dopuścił przestępstwa rozboju w formie stadialnej usiłowania – art. 13 § 1 k.k.

Oskarżony wypełnił znamiona przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. – nie tylko użył wobec pokrzywdzonego przemocy w postaci kopania, bicia, ale też użył (uderzył nim pokrzywdzonego) metalowego łomu, który stanowi "inny podobnie niebezpieczny przedmiot (zrelacjonowany do broni palnej i noża). Ocenę niebezpiecznego charakteru przedmiotu opierać należy na jego właściwościach, dzięki którym jego normalne

użycie może spowodować znaczne uszkodzenie ciała, a nawet śmierć (M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, w: A. Zoll, KK. Komentarz. Część szczególna, t. 3, 2008, s. 138). Trafnie wskazuje się przy tym, że gdyby o niebezpieczeństwie przedmiotu miały decydować nie jego **obiektywnie niebezpieczne cechy**, lecz **sposób użycia**, to każdy przedmiot z tego punktu widzenia może być uznany za niebezpieczny (zob. wyr. SA w Łodzi z 15.11.2000 r., II AKA 199/00, Prok. i Pr. – wkł. 2001, Nr 6, poz. 24).

Metalowy łom został do takowych zaliczony chociażby w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 23.5.2002 r., II AKA 94/02, KZS 2002, Nr 11, poz. 32.

Decydujące znaczenie dla takiej oceny mają cechy tego przedmiotu (zdjęcie k. 175) zwłaszcza zaś jego kształt, waga, przystosowanie do zadawania ciosów. Nie może być wątpliwości co do tego, że użycie tego, zwiększy skutki ciosu, może spowodować nawet śmierć, a już na pewno ciężkie, bądź poważne następstwa na zdrowiu ofiary.

Pokrzywdzony, na skutek zajścia, doznał obrażeń

ciała, które naruszyły czynności narządów jego ciała na czas powyżej dni siedmiu – tym samym oskarżony wypełnił także znamiona przepisu art. 157 § 1 k.k.

Oskarżony ukradł pokrzywdzonemu dowód osobisty, który nie przedstawia wartości materialnej, a jego kradzież jest penalizowana przepisem art. 275 § 1 k.k.

Oskarżony jednym działaniem wypełnił znamiona więcej niż jednego przepisu ustawy karnej – art. 11 § 2 k.k.

Sąd zastosował wobec oskarżonego przepisy obowiązujące na dzień popełnienia przestępstwa, w myśl art. 4 § 1 k.k. Już chociażby porównanie zagrożeń ustawowych za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. – od 1 października 2023r. zagrożenie ustawowe za to przestępstwo mieści się w granicach od lat 3 do 20 – pokazuje, że ustawa obowiązująca na dzień 23.10.2022r., była względniejsza dla sprawcy.

Pkt 2 części dyspozytywnej wyroku

P. G. (1) stanął pod zarzutem – w pkt II aktu oskarżenia – popełnienia przestępstwa z art. 275 § 1 k.k., art. 119 § 1 k.k., art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1

k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.
w zw. z art. 12 § 2 k.k. w zw.
z art. 11 § 2 k.k.

W ocenie Sądu, taka kwalifikacja nie mogła się ostać.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż stan faktyczny w zakresie zarzutu z pkt II a/o został ustalony w przeważającej części w oparciu o wyjaśnienia samego P. G. (1), co do których brak powodów, by je odrzucić, jako nieprawdziwe. W świetle owych wyjaśnień, oskarżony zauważył na chodniku telefon komórkowy i go zabrał, następnie poszedł do mieszkania koleżanki i położył się spać. Kartę bankomatową, która była schowana w etui owego telefonu, oskarżony zauważył dopiero rano, po przebudzeniu, gdy usiłował uruchomić telefon. Gdyby oskarżony znalazł na chodniku portfel, a więc rzecz, w którym zazwyczaj przechowuje się także karty bankomatowe, to już przywłaszczenie owego portfela obejmowałoby także przywłaszczenie rzeczy, które się w nim zwyczajowo znajdują, a więc także karty bankomatowej. Jednak stan faktyczny sprawy niniejszej jest zgoła odmienny – oskarżony przywłaszczył telefon komórkowy, a to, że w etui owego telefonu znajduje

się także karta płatnicza okazało się dopiero rano, gdy oskarżony zaczął manipulować przy telefonie. Tym samym, w ocenie Sądu, mamy do czynienia z dwoma czynami pod względem ontologicznym, a oskarżony nie obejmował zamiarem (w chwili przywłaszczenia telefonu) także przywłaszczenia karty płatniczej, skoro nie mógł przypuszczać, że jest ona ukryta w etui owego telefonu. Zamiar zaboru karty pojawił się u oskarżonego dopiero rano, gdy kartę ową ujawnił.

Z tych względów w **pkt 2a wyroku** przypisano oskarżonemu przywłaszczenie telefonu o wartości 480 zł, co stanowi wykroczenie z art. 119 § 1 k.w.

W **pkt 2b wyroku** przypisano oskarżonemu przywłaszczenie karty płatniczej – popełnienie przestępstwa z art. 275 § 1 KK (uchw. SN z 21.10.2003 r., I KZP 33/03, OSNKW 2003, Nr 11–12, poz. 96) i działanie w warunkach przepisu art. 12 § 1 k.k. – oskarżony natychmiast po ujawnieniu karty wyszedł z nią i rozpoczął dokonywanie zakupów. Oskarżony działał więc w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru.

Sąd dostrzega, iż rozbieżności w judykaturze i orzecznictwie wywołuje ocena transakcji zbliżeniowych kartą płatniczą, które nie wymagają użycia PIN-u (stąd postanowienie

wydane w trybie art. 399 § 1 k.p.k. na k. 403v).

Ocena ta uzależniona jest ona od ustalenia, czy za wystarczające zabezpieczenie – z perspektywy znamion kradzieży z włamaniem – uznać mikroprocesor, w który wyposażona jest karta płatnicza. Rozstrzygając tę kwestię **pozytywnie**, SN zajął stanowisko, że kod PIN stanowi jedynie dodatkowe zabezpieczenie dostępu do środków pieniężnych, którego przełamanie nie jest konieczne dla

zakwalifikowania transakcji

zblizeniowej z art. 279 § 1 KK (wyr. SN z 22.3.2017 r., III KK 349/16, OSNKW 2017, Nr 9, poz. 50; podobnie S. Łagodziński, Glosa do wyr. SN z 22.3.2017 r., III KK 349/16, s. 103; post. SN z 18.5.2021 r., III KK 102/21, Legalis; wyr. SA w Lublinie 20.12.2019 r., II AKa 235/19, Lex Nr 3077417). Stanowisko przeciwne, opowiadające się za kwalifikowaniem transakcji

niewymagających użycia PIN-u jako **kradzieży zwykłej**, odwołuje się do tego, że mikroprocesor sam w sobie nie stanowi zabezpieczenia, lecz jedynie umożliwia komunikowanie się z systemem informatycznym banku, zaś osoba uprawniona do korzystania z karty rezygnuje – w zakresie transakcji zbliżeniowych – z zabezpieczenia, jakim jest kod PIN (wyr. SA w Gdańsku z 27.11.2018 r., II AKa 307/18, Legalis; A. Lach, Glosa do wyr. SN z 22.3.2017 r., III KK 349/16, s. 171; R. Sosik, Glosa do wyr. SN z 22.3.2017 r., III KK 349/16, s. 124–125; Z. Kukuła, Dokonanie, s. 177–179), a także wskazuje na to, że dokonanie płatności bez użycia PIN-u następuje bez zastosowania tzw. silnego uwierzytelnienia w rozumieniu przepisów o usługach płatniczych (wyr. SA we Wrocławiu z 22.3.2023 r., II AKa 180/22, Legalis). W orzecznictwie i doktrynie proponowano też stosowanie w przedstawionej sytuacji art. 287 § KK (zob. np. wyr. SO w Gliwicach z 23.6.2017 r., VI Ka 357/17, Legalis; P. Poniatowski, Niektóre, s. 82), m.in. ze względu na brak realizacji czynności sprawczej w postaci zaboru rzeczy.

Sąd w sprawie niniejszej stanął na stanowisku, że transakcja zbliżeniowa kartą płatniczą bez konieczności użycia PIN-U stanowi kradzież z włamaniem.

Wskazać należy, iż sprawca włamania dostaje się do środka pomieszczenia w wyniku **usunięcia materialnej przeszkody, jaką stanowi część konstrukcji pomieszczenia lub jego zamknięcie** (wyr. SN z 18.12.2002 r., III KKN 423/00, Prok. i Pr. – wkł. 2003, Nr 8, poz. 16; wyr. SA w Katowicach z 25.10.2005 r., II AKa 269/05, OSA 2007, Nr 6, poz. 27; wyr. SN z 27.2.2014 r., II KK 259/13, Legalis; uchw. SN z 25.6.1980 r., VII KZP 48/79, OSNKW 1980, Nr 8, poz. 65). **Techniczny sposób** pokonania tej przeszkody nie ma znaczenia. Może to być zarówno użycie siły fizycznej, jak i szczególnych umiejętności **lub bezprawne uzyskanie dostępu do oryginalnego klucza** (zob. B. Michalski, w: A. Wąsek, R. Zawłocki, KK. Komentarz. Część szczególna, t. 2, 2010, s. 953–954; wyr. SA we Wrocławiu z 1.3.2013 r., II AKa 39/13,

Legalis; wyr. SA w Białymstoku z 11.10.2013 r., II AKa 152/13, Legalis). Jako kradzież z włamaniem kwalifikuje się w orzecznictwie kradzież samochodu, który znajduje się na otwartej przestrzeni, ale jest zamknięty, a sprawca usuwa zabezpieczenie uniemożliwiające dostanie się do jego wnętrza (post. SN z 6.12.2006 r., III KK 358/06, OSNKW 2007, Nr 2, poz. 17).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, uznać należy, że oskarżony bezprawnie uzyskał dostęp do karty płatniczej, dzięki czemu uzyskał możliwość płacenia nią – pokonał zabezpieczenie elektroniczne, włamując się do systemu bankowego.

Oskarżony skutecznie dwukrotnie zapłacił za towar, zaś trzykrotnie mu się to nie udało, z uwagi na żądanie systemu wprowadzenia kodu PIN.

Oskarżony swoim zachowaniem wypełnił więc dyspozycję przepisu art. 275 § 1 k.k., art. 279 § 1 k.k., art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Także w tym wypadku, korzystniej dla oskarżonego było zastosować przepisy ustawy z dnia 23.10.2022r. - od 1 października 2023r.

przepis art. 64 § 1 k.k. przewiduje dla sprawcy odpowiadającego w jego warunkach, obligatoryjne podwyższenie dolnej granicy ustawowego zagrożenia – co pokazuje, że ustawa obowiązująca na dzień 23.10.2022r. była względniejsza dla sprawcy.

P. G. (1) przestępstw z pkt 1 i 2b wyroku dopuścił się w warunkach przepisu art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem S.R. dla Łodzi - Widzewa w Łodzi z dnia 30.05.2017r. w sprawie IV K 273/17 P. G. (1) został skazany za przestępstwo z art. 283 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności.

Wyrokiem łącznym S.R. dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 26.08.2019r. w sprawie IV K 541/19, objęto m. in. wyrok SR dla Łodzi – Widzewa w sprawie IV K 273/17 i orzeczono karę łączną 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem łącznym oskarżony zakończył odbywać w dniu 26.02.2021r.

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach			

warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
P. G. (1)	1 2a 2b 3		Okoliczności obciążające, które Sąd uwzględnił wymierzając karę to: - oskarżony działał w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k., - oskarżony działał pod wpływem alkoholu, narkotyków, - oskarżony wykorzystał przewagę nad ofiarą –

pokrzywdzony jest osobą starszą od oskarżonego, nie mógł skutecznie się bronić, także z powodu zaskoczenia sytuacją – oskarżony podstępem wtargnął do mieszkania pokrzywdzonego,

- oskarżony jednym działaniem wyczerpał znamiona kilku przepisów karnych,

- oskarżony spowodował u pokrzywdzonego znaczące skutki na jego zdrowiu,

- oskarżony bezrefleksyjnie popełnił poważne przestępstwo w krótkim okresie czasu od opuszczenia zakładu karnego, co wskazuje na nieskuteczność podjętych działań resocjalizacyjnych, nie wyciągnął żadnych wniosków z poprzednich skazań.

Jedyną okolicznością łagodzącą jest to, że oskarżony przeprosił pokrzywdzonego, a ten przeprosiny owe przyjął.

Z tych względów Sąd wymierzył P. G. za czyn z pkt 1 wyroku, na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. karę 5 lat pozbawienia wolności.

Za wykroczenie z art. 119 § 1 k.w., na podstawie tego przepisu, Sąd wymierzył oskarżonemu karę 30 dni aresztu. Jest to kolejny czyn popełniony przez oskarżonego przeciwko

mieniu, wartość przywłaszczonego telefonu była znaczna (jak na wykroczenie). Okolicznością łagodzącą jest przyznanie się do popełnienia czynu. Okoliczność ta, w świetle w/w okoliczności obciążających, wielokrotnej karalności, łatwości podejmowania przez oskarżonego decyzji w zakresie popełniania przestępstw/wykroczeń, nie mogła mieć jednak rozstrzygającego znaczenia.

W zakresie czynu przypisanego w pkt 2b wyroku okolicznościami łagodzącymi, które Sąd wziął pod uwagę wymierzając karę, są:

- złożenie szczegółowych wyjaśnień, w których oskarżony przyznał się do winy,

- niska wartość skradzionego mienia.

Okolicznościami obciążającymi są:

- oskarżony działał w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k.,

- oskarżony jednym działaniem wyczerpał znamiona kilku przepisów karnych,

- oskarżony bezrefleksyjnie popełnił poważne przestępstwo (art. 279 § 1 k.k.) w krótkim okresie czasu

od opuszczenia zakładu karnego, co wskazuje na nieskuteczność podjętych działań resocjalizacyjnych, nie wyciągnął żadnych wniosków z poprzednich skazań.

Z tych względów, Sąd wymierzył oskarżonemu, za przestępstwo z pkt 2b wyroku, na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 57b k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. Sąd połączył kary jednostkowe z pkt 1 oraz 2b wyroku i orzekł wobec oskarżonego karę łączną 6 lat pozbawienia wolności, zastrzegając karę najwyższą.

Przestępstwa, za które P. G. (1) został skazany, są przestępstwami przeciwko mieniu, popełnił on je w krótkim odstępie czasu. Nie można jednak tracić z pola uwagi, że przestępstwo z pkt 1 wyroku zostało także skierowane przeciwko zdrowiu pokrzywdzonego, oskarżony spowodował u R. G. (1) poważne skutki w zakresie zdrowia. Jak wynika z opinii z AŚ, oskarżony bezrefleksyjnie podchodzi do popełnionych przestępstw.

5. <i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA <i>ZAwarte w WYROKU</i>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
P. G. (1)	4 5 6 7 8		<p>Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz R. G. (1) kwotę 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.</p> <p>Ustawodawca w obecnym brzmieniu art. 46 § 1 k.k. wyraźnie oddzielił krzywdę od szkody majątkowej. Ustawa mówi, że w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości albo w części lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (art. 46 § 1). W ten sposób wyraźnie podkreślono, że również w postępowaniu karnym można uzyskać zadośćuczynienie. Z drugiej jednak strony ustawodawca wyraźnie wskazał, że zadośćuczynienie nie wchodzi w skład pojęcia szkody. Innymi słowy, przeciwstawił zadośćuczynienie odszkodowaniu i wyraźnie opowiedział się w sporze naukowym po stronie zwolenników wąskiego rozumienia szkody.</p>

**Zadośćuczynienie
pieniężne powinno
obejmować każdą
krzywdę.** Przepis art.
448 KC stanowi, że w
razie naruszenia **dobra
osobistego** sąd może
przyznać temu, czyje
dobro osobiste zostało
naruszone, odpowiednią
sumę tytułem
zadośćuczynienia
pieniężnego za doznaną
krzywdę lub na jego
żądanie zasądzić
odpowiednią sumę
pieniężną na wskazany
przez niego cel społeczny,
niezależnie od innych
środków potrzebnych
do usunięcia skutków
naruszenia. W prawie
cywilnym istnieją co
prawda kontrowersje co
do wzajemnego stosunku
art. 445 i 448 KC, jednak
dominuje pogląd, że co do
zakresu przedmiotowego
art. 448 ma logicznie
szerszy zasięg niż art.
445 KC. Skoro bowiem
przepis art. 448 dotyczy
ochrony wszelkich dóbr
osobistych, to wykładnia
logiczna prowadzi do
wniosku, że obejmuje on
swoim zakresem również
dobra enumeratywnie
wymienione w art.
445 (uszkodzenie ciała
lub rozstrój zdrowia,
pozbawienie wolności,
skłonienie za pomocą
podstępu, gwałtu lub
nadużycia stosunku
zależności do poddania
się czynowi nierządnemu).
Przepis art. 445
k.c. stanowi wyłączną
podstawę prawną

przyznania zadośćuczynienia w razie naruszenia wymienionych w nim dóbr osobistych. Natomiast przepis art. 448 k.c. dotyczy naruszenia pozostałych dóbr osobistych" (zob. A. Szpunar, Zadośćuczynienie za szkodę, s. 209). Ponadto trzeba pamiętać, że dla obowiązku naprawienia szkody w prawie karnym art. 46 stanowi samodzielną podstawę, co daje ważki argument dla wykładni przychylniej pokrzywdzonym. Przepisy cywilne należy stosować odpowiednio, z zachowaniem, tam gdzie to możliwe, właściwego miejsca dla funkcji kompensacyjnej.

Zauważyć wypada w tym miejscu, iż ustalenie wysokości zadośćuczynienia powinno zostać dokonane z uwzględnieniem wszelkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy oraz to, że zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość winna przedstawiać jakąś odczuwalną wartość- por. przykładowo wyrok SN z dnia 12 kwietnia 1972 roku, II CR 57/72, OSNCP 1972, z. 10, poz. 183 oraz wyrok SN z dnia 24 czerwca 1965 roku, I

PR 203/65, OSPIKA 1966, poz. 92).

W przedmiotowej sprawie pokrzywdzony doznał określonych obrażeń ciała, korzystał z pomocy lekarskiej, przebywał w szpitalu.

Z przebytym urazem wiązą się dolegliwości bólowe.

Zdarzenie, którego ofiarą padł pokrzywdzony spowodowało także powstanie u niego lęków.

Rozmiar cierpień fizycznych i psychicznych, spowodowanych przedmiotowym zdarzeniem należy ocenić, jako znaczny.

Uznać zatem należy, biorąc pod uwagę wszystkie opisane okoliczności, że kwota 10.000,00 zł stanowić będzie odpowiednie i nie wygórowane zadośćuczynienie za doznaną krzywdę.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł o obowiązku naprawienia szkody na rzecz D. L. (1) w kwocie 198,97 zł w związku z kradzieżą takiej kwoty z konta pokrzywdzonego z użyciem karty płatniczej.

Na podstawie art. 119 § 4 k.w. w zw. z art. 28 § 1 pkt 4 k.w. Sąd orzekł o obowiązku naprawienia szkody na rzecz D. L. (1) poprzez zapłatę kwoty 480 zł – w związku z

		<p>przywłaszczeniem telefonu pokrzywdzonego.</p> <p>Na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k., zaliczono oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania w sprawie.</p> <p>Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. orzeczono o zwrocie dowodów rzeczowych na rzecz osób uprawnionych.</p>
7.6. inne zagadnienia		
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
9 10	O kosztach należnych obrońcy z urzędu oskarżonego orzeczono w myśl § 11 ust. 1 pkt 2, ust. 2 pkt 5 oraz § 17 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w	

sprawie opłat za czynności adwokackie.

Przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu w zakresie, w jakim różnicują wysokość stawek opłaty, należnych dla obrońców z urzędu, jako niższych, w stosunku do stawek opłaty należnych dla obrońców z wyboru odnośnie tych samych czynności obrończych, są niezgodne z konstytucją.

Kwot kosztów obrony udzielonej z urzędu Sąd nie podwyższył o podatek VAT, gdyż w takim przypadku sytuacja obrońcy z urzędu byłaby zdecydowanie lepsza, niż obrońców z wyboru, którzy do świadczonych usług doliczają podatek VAT. W sytuacji obrony z wyboru, gdy sąd zwraca stronie poniesione koszty ustanowienia obrońcy z wyboru, według stawek wynikających z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie, to zwraca je w stawce opłaty, która nie jest powiększana o podatek VAT, a który to podatek strona zapłaciła w ramach wynagrodzenia adwokata za usługę obrończą (por. wyrok S.A. we Wrocławiu z

	<p>dnia 26.04.2023r., II AKa 161/22).</p> <p>Oskarżony ma do odbycia karę pozbawienia wolności, ciąży na nim obowiązek zadośćuczynienia i naprawienia szkody, nie ma majątku, dlatego, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., Sąd zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów procesu.</p>	
6. 1Podpis		